

ת"ד 10321/10 - מדינת ישראל נגד מחמוד אבו רמאדן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

28 אפריל 2014

ת"ד 10321-10 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' אבו רמאדן

בפני כב' השופט עופר נהרי

בעניין: המאשימה:

מדינת ישראל

נגד

מחמוד אבו רמאדן
ע"י עו"ד מאהר עזאיזה

הנאשם:

הכרעת דין

הנאשם מזוכה, מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו יוחסו לו עבירות של אי ציות לאות שוטר, נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש, נהיגה ללא רשיון נהיגה בתוקף וללא ביטוח.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען כי הנאשם נהג במכונית טויוטה, ולאחר שלא ציית לאות שוטר לעצור בשל עבירת מהירות, המשיך הוא בנהיגה, נהג בקלות ראש, סטה ללא כל סיבה לעבר כלי רכב חונים והתנגש בהם בעוצמה.

כתוצאה מהתאונה הנ"ל נחבל הנאשם חבלות של ממש וכך גם נוסעת ברכב, נוסעת נוספת נחבלה חבלה, וכן ניזוקו בסה"כ 4 כלי רכב.

נטען עוד כאמור כי הנאשם נהג כאשר רשיון הנהיגה שלו פג תוקפו תקופה בת קרוב לשנתיים וללא כיסוי ביטוחי לנהיגתו.

הנאשם כפר.

טענתו של הנאשם התמצתה בכך שלא הוא אשר נהג ברכב בעת האירוע אלא אך ורק שהה בו כנוסע.

לנוכח הכפירה התקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

השוטר מר אייל מינץ (ע.ת.1) .

הגב' שני בוקובזה (נוסעת ברכב) (ע.ת.2) .

הגב' דספינה באתאראקס (נוסעת ברכב) (ע.ת.3) .

השוטר מר אלי צמח (ע.ת.4).

מטעם התביעה הוגשו המסמכים ת/1 עד ת/16 (כמפורט בפרוטוקול הדיונים).

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

מצאתי כי עלה בידי ההגנה לנטוע ספק סביר שלא הוסר על כי אכן לא מן הנמנע שלא הנאשם הוא שנהג ברכב בעת האירוע.

בנסיבות אלה, שבהן לא תוכל להתקיים הרשעה נטולת ספק, יהנה הנאשם מהספק האמור ויזוכה.

ואלה נימוקיה המצטברים של ההכרעה המזכה:

לא היתה מחלוקת שהנהג אשר נהג ברכב בעת האירוע לא זוהה ע"י השוטר (ע.ת.1) שעסק בביצוע אכיפת המהירות ואשר הורה לנהג הרכב לעצור.

בין העדויות של שתי עדות התביעה (ע.ת.2 ו-ע.ת.3), אשר ישבו כנוסעות ברכב בעת האירוע, התגלו בכל הכבוד סתירות אשר מקשות על הסתמכות .

כך למשל, בעוד שאחת העדות גרסה שברכב המדובר היו אך ורק 3 בני אדם, גרסה העדה השניה כי ברכב היו דווקא 4 בני אדם.

אחת הנוסעות גרסה כי הנסיעה היתה לים והשניה גרסה כי הנסיעה היתה דווקא מן הים חזרה.

אחת הנוסעות גרסה כי היא מכירה אדם נוסף אשר היה ברכב ושמו מופיד ואילו הנוסעת השניה גרסה כי כלל איננה מכירה אדם כזה וכי ברכב היו כאמור רק היא, חברתה והנאשם.

אחת העדות גרסה כי היא יושבה מאחורי הנהג בעת הנסיעה ואילו חברתה גרסה שהנ"ל יושבה דווקא מאחוריה (מאחורי המושב שליד הנהג) ולא מאחורי הנהג.

הנאשם טען כי הוא ישב במכונית מאחור כנוסע וכי אדם אחר הוא שנהג ברכב.

עמוד 2

הנאשם סירב תחילה (במשטרה) למסור שמו של הנהג (סירב להשליו, כלשונו) והותיר בידי המשטרה לחקור ענין זה, ובפרט שלגירסתו הותיר הנהג אשר נהג בפועל ברכב את תעודת הזהות שלו בתוך הרכב.

וזאת יש לשים לב: לא נטען ע"י המאשימה בכתב האישום כי הנאשם הוא הבעלים של הרכב, ולמעשה עולה מן הראיות שהובאו בפני כי הנאשם איננו בעל הרכב.

המשמעות היא שלא חלה ביחס לנאשם החזקה על כי הוא שנהג ברכב. (הכוונה לחזקה אשר בסעיף 27ב' לפקודת התעבורה).

לא היה גם לפיכך על כתפי הנאשם לסתור חזקה.

בחלוף 5 שנים מיום התאונה ביקשה התביעה לקטוע את הדיון המשפטי ממש טרם סיומו וזאת לצרכי "השלמת חקירה".

בקשה זו נדחתה בהינתן חלוף 5 שנים מיום האירוע, ובפרט שכבר ניתנה בעבר דחיה ממושכת של הדיון לבקשת התביעה.

במצב דברים שכזה, שבו הנאשם איננו בעל הרכב ואיננו נדרש לסתור חזקה; וכאשר בין הגרסאות זו מול זו - של הנוסעות ברכב מול זו של הנאשם בקשר עם מי אשר נהג ברכב - אין בידי בהכרח להעדיף את עדויות הנוסעות ברכב (על הסתירות המצויות כאמור ביניהן) על פני עדותו של הנאשם - דין הנאשם בהליך פלילי זה להנות מהספק.

ומשאין לקבוע כאמור ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים שהנאשם נהג ברכב, אזי גם אין מטבע הדברים מקום להרשעתו בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

הנאשם מזוכה אם כך בסופו של יום, מחמת הספק כאמור, מן העבירות שיוחסו לו.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ח ניסן תשע"ד, 28 אפריל 2014, במעמד הצדדים.

עופר נהרי, שופט

